

GOZBA ZA VRANE

DRUGI DEO

**ČETVRTA KNJIGA SERIJALA
„PESMA LEDA I VATRE“**

DŽORDŽ R. R. MARTIN

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

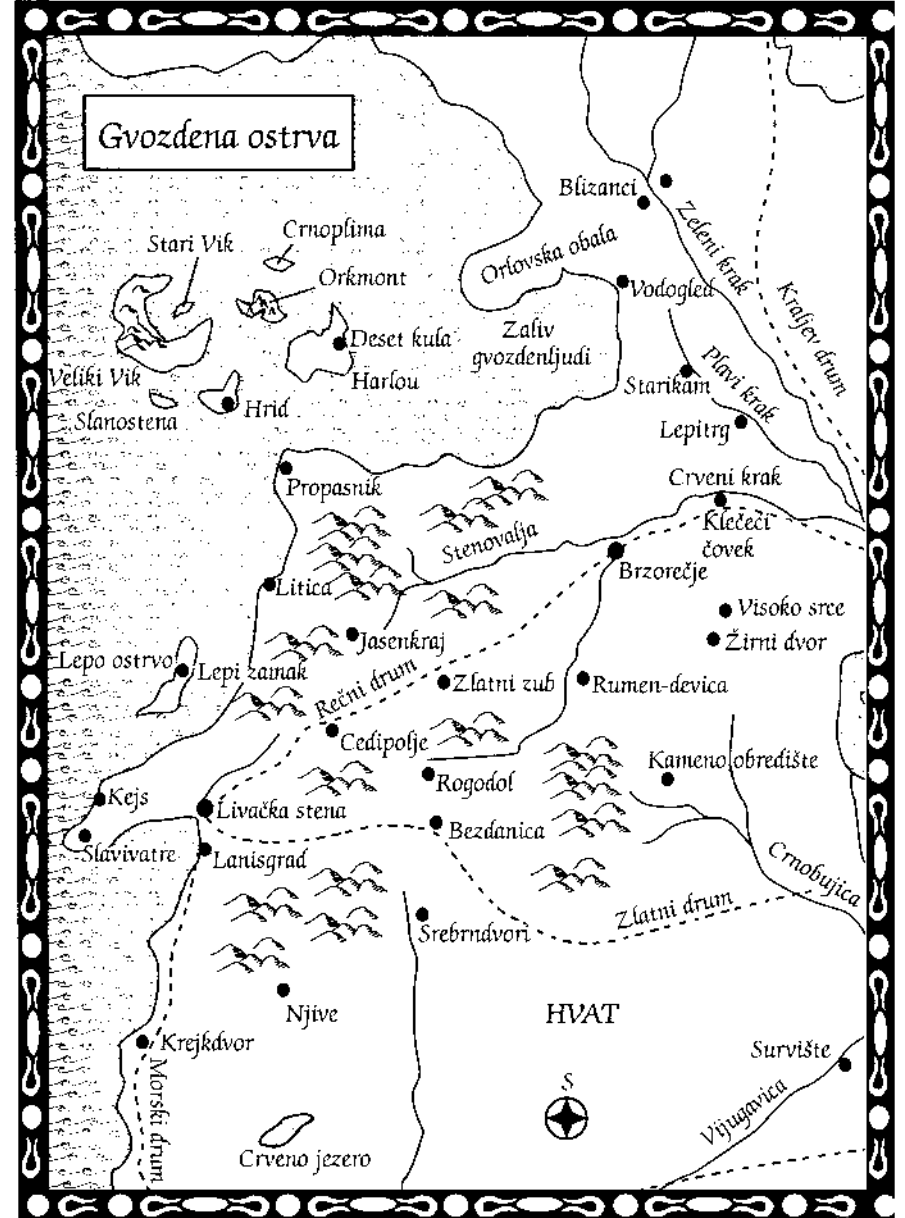
Naslov originala

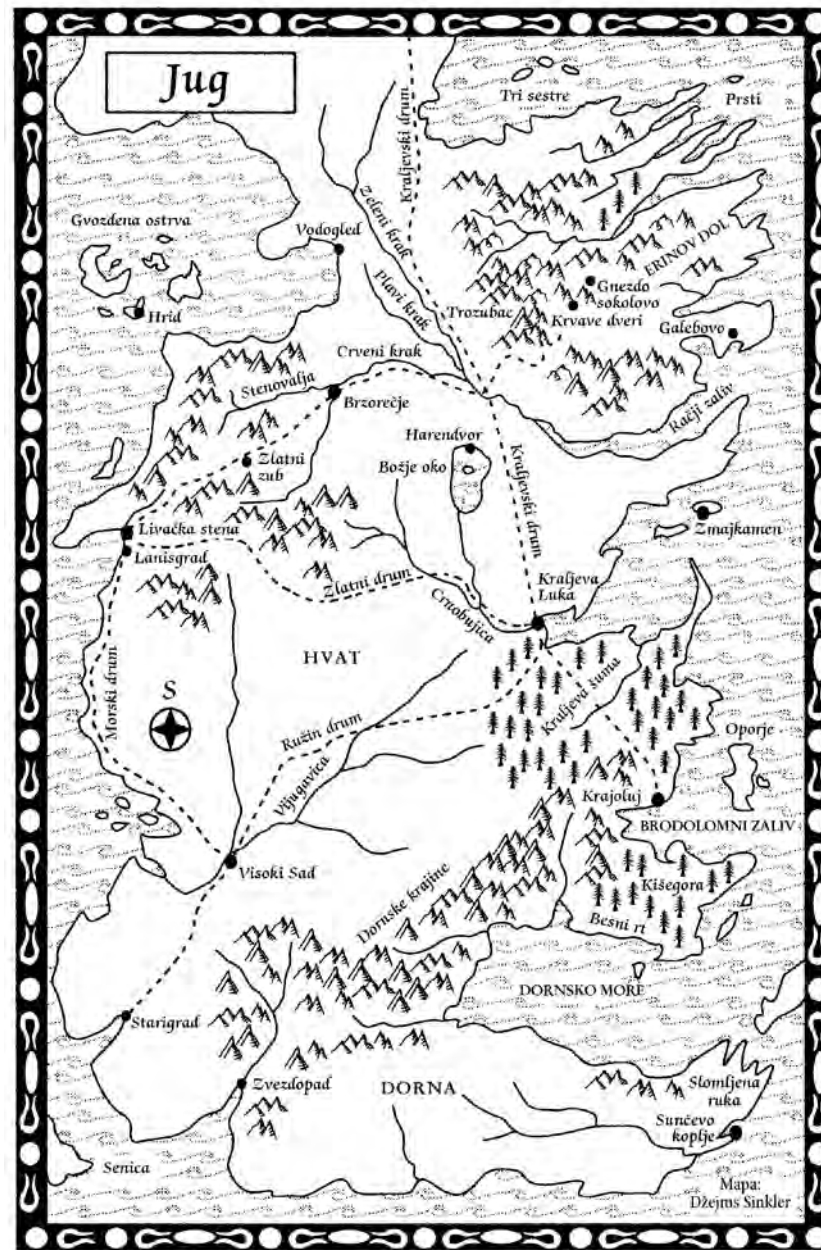
George R. R. Martin
A Feast for Crows

Copyright © 2005 by George R. R. Martin

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Stivenu Boučeru,
volšebniku za Windows i demonu za DOS,
bez koga bi ova knjiga bila napisana
voštanim bojicama.*

ALEJNA

Kada jutarnje sunce linu kroz prozore, Alejna se pridiže u krevetu, pa se protegnu. Grečel to ču i smesta ustade da joj donese kućni ogrtač. Odaje su preko noći postale ledene. *Biće i gore kada nas zima potpuno zgrabi*, pomisli ona. *Na zimu će ovo mesto postati hladno kao grob*. Alejna se ogrnu, pa sveza pojas oko struka. „Vatra je skoro zgasla“, primeti ona. „Stavi još jednu cepanicu, molim te.“

„Ako moja gospa tako želi“, reče starica.

Alejnine odaje u Devičinoj kuli behu veće i raskošnije od sobička u kome je spavala dok je ledi Liza bila živa. Imala je garderobu i nužnik samo za sebe, kao i balkon od belog kamena s reljefima, koji je gledao na Dol. Dok se Grečel bavila vatrom, Alejna je bosonoga izašla na balkon. Kamen joj beše hladan pod nogama, a vetar je duvao žestoko, kao i uvek tu gore, ali od pogleda koji puče pred njom, ona sve to na tren zaboravi. Devičina beše najistočnija od sedam vitkih kula Gnezda sokolovog, tako da se pod njom prostirao čitav Dol, sa šumama, rekama i poljima maglovitim na jutarnjem svetlu. Sunce je obasjavalo planine, pa su izgledale kao da su od zlata.

Kako je samo lepo. Snežni vrh Džinovog koplja dizao se iznad nje, čudovišna gromada kamena i leda pod kojom je zamak, šćučuren na njenom obronku, delovao patuljasto. Dvadeset stopa dugačke ledenjače resile su rub ponora u koji su leti padale Alisine suze. Iznad zamrznutog vodopada

kružio je soko, plavih krila raširenih naspram jutarnjeg neba. *Kad bih samo i ja imala krila.*

Oslonila je šake na kamenu balustradu i naterala se da virne preko ivice. Videla je Nebo šest stotina stopa niže i kamene stepenice uklesane u planinu, vijugavi puteljak koji je vodio pored Snega i i Kamena, pa dalje u dolinu. Videla je kule i utvrde Mesečeve kapije, male kao dečje igračke. Oko zidova su vrvele vojske lordova Objavnika, ljudi su izlazili iz šatora poput mrava iz mravinjaka. *Da su zaista obični mravi, pomisli ona, mogli bismo da ih zgazimo.*

Mladi lord Hanter i njegovi regruti pridružili su se ostalima pre dva dana. Nestor Rojs je zatvorio Kapiju pred njima, ali mu je posada brojala manje od tri stotine ljudi. Svaki lord Objavnik ih je poveo po hiljadu, a njih je bilo šestoro. Alejna im je imena i predobro znala. Benedar Belmor, gospodar Silnopoja. Simond Templton, vitez od Devet zvezda. Horton Redfort, gospodar Crvenkule. Anja Vejnvud, gospa od Gvozdenhrasta. Džilvud Hanter, koga svi zovu Mladi Lord Hanter, gospodar Strelčevog dvora. I Jon Rojs, najmoćniji među njima, silni Bronzani Jon, gospodar Kamena runa, Nestorov rođak i glava starijeg ogranka kuće Rojsa. Njih šestoro se okupilo u Kamenu runa posle pada Lize Erin, i tamo su sklopili sporazum, zaklevši se da će braniti lorda Roberta, Dol i jedni druge. U njihovoj Objavi lord zaštitnik nije spomenut, ali se u njoj govorilo o „rđavoj vladavini“ koja mora da se okonča kao i o „lažnim prijateljima i zlim savetnicima“.

Hladan nalet vetra joj dunu uz noge. Ona uđe da odabere haljinu u kojoj će doručkovati. Petir joj je dao garderobu svoje pokojne žene, pravo bogatstvo svile, satena, somota i krzna, raskošniju nego što je ikada sanjala, mada je dobar deo odeće bio prevelik za nju; ledi Liza se veoma ugojila za vreme brojnih trudnoća i pobačaja. Nekoliko najstarijih haljina, međutim, beše skrojeno za mladu Lizu Tuli iz Brzorečja, a druge je Grečel uspela da prepri za Alejnu, koja je u trinaestoj godini bila dugonoga gotovo kao njena tetka u dvadesetoj.

Tog jutra joj se pogled zaustavio na tulijevskoj crveno-plavoj haljini, obrubljenom veвериčjim krznom. Grečel joj pomože da gurne ruke u zvonaste rukave pa sveza haljinu otpozadi, a potom joj iščetka i pokupi kosu. Alejna ju je prošle noći ponovo potamnila pre spavanja. Boja koju joj je tetka davala promenila je njenu jarku kestenjastu nijansu u zagasitosmeđu, ali su se riđi koreni ubrzo pojavili. *A šta da radim kada boje ponestane?* Nabavljena je iz Tiroša, s druge strane Uzanog mora.

Dok je silazila na doručak, Alejna ponovo shvati koliko je tiho u Gnezdu sokolovom. U čitavim Sedam kraljevstava nije bilo tišeg zamka. Sluge su ovde

bile malobrojne i stare i govorile su ispod glasa, da ne uznemire mladog lorda. Na planini nije bilo konja, niti pasa da laju i reže, nije bilo vitezova koji vezbaju u dvorištu. Čak su i koraci gardista zvučali čudno prigušeni dok su ovi stupali bledim kamenim dvoranama. Čula je vetar kako jeca i uzdiše oko kula, ali je to bilo sve. Kada je prvi put došla u Gnezdo sokolovo, tu je bio i huk Alisinih suza, ali se vodopad sada zaledio. Grečel je rekla da će tako ostati sve do proleća.

Lorda Roberta je zatekla samog u Jutarnjoj dvorani iznad kuhinje, kako bezvoljno vrti drvenom kašikom po velikoj zdeli ovsene kaše s medom. „Hteo sam jaja“, požali se on kada je ugleda. „Hteo sam *tri* rovita jajeta i prženu slaninu.“

Nisu imali jaja, baš kao što nisu imali ni slaninu. U žitnicama Gnezda sokolovog bilo je dovoljno ovsu, žita i ječma da ih prehrani godinu dana, ali su zavisili od male kopilanke Mie Kamene jer im je ona donosila sveže namirnice iz doline. Pošto su se lordovi Objavnici ulogorili u podnožju, Mia više nije mogla da se probije. Lord Belmor, prvi od šestoro koji je stigao do Kapije, poslao je gavrana da kaže Maloprstiću kako u Gnezdo sokolovo hrana više neće stizati sve dok on ne pošalje lorda Roberta dole. To nije bila opsada, još ne, ali je bilo nešto veoma slično.

„Kada Mia dođe, dobićeš jaja koliko poželiš“, obeća Alejna malom lordu. „Doneće jaja i maslaca i lubenica, raznorazne đakonije.“

Dečak se nije smirio. „Hteo sam jaja *danas*.“

„Vrapčiću, znaš da nema jaja. Molim te, pojedi kašu, baš je lepa.“ Ona pojede zalogaj svoje kaše.

Robert promeša kašikom po zdeli, ali je ne prinese usnama. „Nisam gladan“, reče. „Hoću nazad u krevet. Sinoć uopšte nisam spavao. Čuo sam *pevanje*. Meštar Kolmon mi je dao snovino, ali sam ga opet čuo.“

Alejna odloži kašiku. „Da je bilo pevanja, i ja bih ga čula. Samo si ružno sanjao, to je sve.“

„Ne, *nisam* sanjao.“ Suze mu navreše na oči. „Marilion je ponovo pevao. Tvoj otac kaže da je mrtav, ali *nije*.“

„Jeste.“ Plašila se kada on tako govori. *Dovoljno je već što je sitan i bolešljiv, šta ako je uz to i lud?* „Vrapčiću, jeste mrtav. Marilion je previše voleo tvoju majku i nije mogao da živi sa onim što joj je uradio, pa je zakoračio u nebo.“ Alejna nije videla telo, baš kao ni Robert, ali nije sumnjala da je pevač mrtav. „Nema ga više, stvarno.“

„Ali ja ga čujem svake noći. Čak i kada zatvorim kapke i stavim *jastuk* na glavu. Tvoj otac je trebalo da mu odseče jezik. *Rekao* sam mu da to uradi, ali nije.“

Jezič mu je trebao da prizna. „Budi dobar dečko i pojed i kašu“, zamoli Alejna. „Molim te? Meni za ljubav?“

„Neću kašu.“ Robert baci kašiku preko dvorane. Ona se odbi od jedne tapiserije i ostavi mrlju na belom svilenom mesecu. „*Lord hoće jaja!*“

„Lord će jesti kašu i biti zahvalan što je ima“, reče Petirov glas iza njih.

Alejna se okrenu i vide ga na vratima, zajedno s mešтром Kolmonom. „Trebalo da poslušas lorda zaštitnika, moj gospodar“, reče meštar. „Tvoji vazali se penju uz planinu da ti odaju počast, trebaće ti snage.“

Robert protrlja levo oko pesnicom. „Oteraj ih. *Neću ih.* Ako dođu, nateraću ih da lete.“

„Ta tvoja ideja je veoma primamljiva, moj gospodar, ali bojim se da sam im obećao bezbednost“, reče Petir. „Bilo kako bilo, prekasno je da ih pošaljemo nazad. Sada su se verovatno popeli već do Kamena.“

„Zašto nas ne ostave na miru?“, zavapi Alejna. „Ničim im nismo naudili. Šta oni *hoće* od nas?“

„Samo lorda Roberta. Njega, i Dol.“ Petir se osmehnu. „Biće ih osmoro. Predvodi ih lord Nestor, a s njima je i Lin Korbrej. Ser Lin nije čovek koji će stajati po strani kada ima izgleda da padne krv.“

Njegove reči joj nisu nimalo ublažile strah. Lin Korbrej je u dvobojima pobio skoro jednak broj ljudi kao u bitkama. Mamuze je stekao u Robertovoj buni, znala je, tako što se prvo borio protiv lorda Džona Erina na kapijama Galebova, a kasnije pod njegovim barjakom na Trozupcu, gde je posekao princa Leuina od Dorne, belog viteza Kraljevske garde. Petir je rekao da je princ Leuin bio već teško ranjen kada ga je tok bitke doveo do poslednjeg plesa s Neutešnom gospom, ali je dodao: „Međutim, nije ti nužda da to spominješ Korbreju. Ko to učini, ubrzo dobije priliku da pita i Martela šta je istina, dole u dvoranama pakla.“ Ako je tačno čak i pola onoga što je čula od gardista lorda Roberta, Lin Korbrej je opasniji od svih šestoro lordova Objavnika zajedno. „Zašto *on* dolazi?“, upita ona. „Mislila sam da su Korbreji za tebe.“

„Lord Lionel Korbrej jeste naklonjen mojoj vladavini“, reče Petir, „ali je njegov brat svoj čovek. Na Trozupcu, kada im je otac pao ranjen, Lin je zgrabio Neutešnu gospu i ubio čoveka koji ga je ranio. Dok je Lionel nosio starca meštrima u pozadinu, Lin je poveo juriš na Dornjane koji su pretili Robertovom levom krilu, razbio im redove u paramparčad i posekao Leuina Martela. Zato je lord Korbrej na samrti zaveštao Gospu mlađem sinu. Lionel je dobio zemlje, titulu, zamak, sav njegov novac, a ipak smatra da mu je na prevaru izmaklo ono što mu po rođenju pripada, dok ser Lin... pa, on voli Lionela isto koliko voli i mene. Želeo je Lizinu ruku za sebe.“

„Ja ne volim ser Lina“, bio je uporan Robert. „Neću da dođe ovamo. Pošalji ga nazad dole. Nikad nisam rekao da može da dođe. Ne *ovamo*. Gnezdo sokolovo je *neosvojivo*, reka je majka.“

„Tvoja majka je mrtva, moj gospodar. Do tvog šesnaestog imendana *ja* vladam Gnezdom sokolovim.“ Petir se okrenu pogrbļjenoj služavki koja je čekala pored stepeništa za kuhinju. „Mela, donesi lordu novu kašiku. Hoće da jede kašu.“

„*Neću!* Hoću da kaša *leti!*“ Ovog puta Robert zavitala zdelu, sa sve kašom i medom. Petir Beliš se spretno izmaknu, ali meštar Kolmon nije bio tako hitar. Drvena zdela ga udari posred grudi, a njena sadržina mu se razlete po licu i ramenima. On veoma nemeštarski ciknu, a Alejna se okrenu da umiri malog lorda, ali prekasno. Napad ga je spopao. Bokal mleka polete pošto ga on udari mlatarajući rukom. Kada pokuša da ustane, obori stolicu unazad i pade preko nje. Jedna noga dohvati Alejnu u trbuh, tako snažno da joj izbi vazduh. „O, smilujte se bogovi“, ču kako Petir zgađeno kaže.

Grudve kaše su se slivale s lica i kose meštra Kolmona kada je kleknuo iznad svog šticećenika, šapućući utešne reči. Jedna mu je sporo klizila niz desni obraz, poput gromuljaste sivosmeđe suze. *Nije tako težak napad kao poslednji*, pomisli Alejna pokušavajući da se ohrabri. Kada se drhtanje okončalo, dvojica gardista u nebeskoplavim plaštovima i srebrnastim verižnjačama stigla su na Petirov poziv. „Ondesite ga nazad u krevet i stavite mu pijavice“, reče lord zaštitnik, i viši gardista uze dečaka u naručje. *I sama bih mogla da ga nosim*, pomisli Alejna. *Nije teži od lutke.*

Kolmon se zadržao tren duže. „Moj gospodar, možda je ovaj skup bolje odložiti za neki drugi dan. Napadi našeg lorda postali su još gori otkako je ledi Liza ubijena. Češći i žešći. Puštam detetu krv onoliko koliko se često usuđujem, i mešam mu snovino i makovo mleko da lakše zaspi, ali...“

„On već spava dvanaest sati dnevno“, reče Petir. „S vremena na vreme mi je potreban i budan.“

Meštar prođe prstima kroz kosu, a grudve kaše padoše na pod. „Ledi Liza je lordu davala da sisa uvek kada bi se uznemirio. Arhimeštar Ebrouz tvrdi da majčino mleko ima mnoga lekovita svojstva.“

„To je tvoj savet, meštre? Da nađemo dojlju za gospodara Gnezda sokolovog i branioca Dola? A kada ćemo ga odbiti od sise, na dan venčanja? Tako može da pređe pravo s dojljinih sisa na ženine.“ Smeh lorda Petira je jasno govorio šta o tome misli. „Ne, rekao bih da nećemo. Predlažem da nađeš drugi način. Dečak voli slatkiše, zar ne?“

„Slatkiše?“, upita Kolmon.

„Slatkiše. Kolače i pite, džemove i pekmeze, med iz saća. Jesi li možda probao da mu staviš kap slatkisana u mleko? Tek kap, da ga smiri i ublaži to nesrećno drhtanje.“

„Kap?“ Jabučica u meštrovom grlu se pokrenu gore-dole dok je gutao. „Jedna kapljica... možda, možda. Ne previše, i ne prečesto, da, možda ću to da probam...“

„Kap“, reče lord Petir, „pre nego što ga izvedeš da primi lordove.“

„Biće tvoja volja, moj gospodar.“ Meštar požuri napolje, a lanac mu je tiho zveckao pri svakom koraku.

„Oče“, upita Alejna kada ovaj ode, „želiš li ovsenu kašu za doručak?“

„Kaša mi je odvratna.“ On je pogleda Maloprstićevim očima. „Radije bih dan započeo poljupcem.“

Prava kći ne bi odbila svom ocu poljubac i zato mu Alejna priđe i poljubi ga u obraz, hitro i suvo, pa i jednako hitro ustuknu.

„Vrlo... poslušno.“ Maloprstić se osmehnu usnama, ali ne i očima. „Pa, treba da me poslušas u još ponečemu. Reci kuvaru da skuva crnog vina s medom i suvim grožđem. Naši gosti će hteti da se zgreju i utole žeđ posle dugog uspona. Sačekaćeš ih kada stignu i ponudićeš im osveženje. Vina, hleba i sira. Kakav nam je sir ostao?“

„Onaj jaki beli i smrdljivi plavi.“

„Belog, onda. I bolje da se presvučeš.“

Alejna pogleda svoju haljinu u bojama Brzorečja, tamnoplavoj i raskošno zagasitocrvenoj. „Da nije previše...“

„Previše je *tulijevska*. Lordovima Objavnicima neće biti po volji da vide moju nezakonitu kći kako skakuće naokolo u haljinama moje pokojne žene. Odaberi nešto drugo. Moram li da napomenem da izbegneš nebeskoplavu i bleožutu?“

„Ne.“ Nebeskoplava i bleožuta bile su boje kuće Erina. „Osam, rekao si... Bronzani Jon je jedan od njih.“

„Jedini bitan.“

„Bronzani Jon me *poznaje*“, podseti ga ona. „Bio je gost u Zimovrelu kada je njegov sin putovao na sever da obuče crno.“ Ona se do usiju bila zaljubila u ser Vejmara, prisećala se kroz maglu, ali to beše u nekom drugom životu, kada je bila samo glupa mala devojčica. „A to nije bilo jedini put. Lord Rojs je video... video je Sansu Stark ponovo i u Kraljevoj luci, na desničinom turniru.“

Petir joj stavi prst pod bradu. „Ne sumnjam da je Rojs na tren ugledao ovo lepo lice, ali je ono bilo tek jedno lice među hiljadama drugih. Čovek koji se bori na turniru ima prećih briga od nekog deteta u publici. A u Zimovre-

lu je Sansa bila devojčica kestenjaste kose. Moja kći je devica, visoka i lepa, a kosa joj je tamnosmeđa. Ljudi vide samo ono što očekuju da će videti, Alejna.“ On je poljubi u nos. „Neka Medi založi vatru u mojoj radnoj odaji. Tamo ću primiti naše lordove Objavnike.“

„Ne u Visokoj dvorani?“

„Ne. Sačuvajte bogovi da me ugledaju blizu visokog sedišta Erina, pomislili bi da želim da na njega sednem. Stražnjica tako niskog porekla kao što je moja ne sme nikada da stremi ka takvim visinama.“

„Radna soba.“ Tu je trebalo da stane, ali joj reči same izleteše. „Ako im daš Roberta...“

„...i Dol?“

„Oni *imaju* Dol.“

„O, imaju dobar njegov deo, to je tačno. Međutim, ne i sve. Mene veoma vole u Galebovu, a imam i neke svoje plemenite prijatelje. Graftona, Linderlija, Lionela Korbreja... mada, priznajem, oni ne mogu da se mere s lordovima Objavnicima. A opet, kuda bi želela da pođemo, Alejna? Nazad u moj moćni zamak na Prstima?“

Ona je već bila razmišljala o tome. „Džofri ti je dao Harendvor. Tamo bi gospodario po sopstvenom pravu.“

„Ali samo na papiru. Trebao mi je neki veliki posed da bih se oženio Lizom, a Lanisteri baš nisu bili spremni da mi dodele Livačku stenu.“

„Da, ali taj zamak *jeste* tvoj.“

„Ah, a kakav je to samo zamak! Ogromne mračne dvorane i ruševne kule, utvare i promaja, padneš na prosjački štap samo dok ga zagreješ, nikad nemaš dovoljno veliku posadu da ga odbraniš... a postoji i ona sitnica u vezi s prokletstvom.“

„Prokletstva postoje samo u pesmama i pričama.“

To kao da ga je zabavilo. „Da li je neko spevao pesmu o Gregoru Kleganiju kako umire od otrovanog koplja? Ili o onom najamniku pre njega, koga je ser Gregor živog sekao na komade? Taj je preoteo zamak od ser Ejmori Lorča, koji ga je dobio od lorda Tivina. Medved je ubio prvog, tvoj kepec drugog. Čujem da je i ledi Vent umrla. Lotstoni, Strongovi, Haroveji, Strongovi... Svaka ruka koja se pružila ka Harendvoru usahla je.“

„Onda ga daj lordu Freju.“

Petir se nasmeja. „Možda i hoću. Ili još bolje, našoj miloj Sersei. Mada ne bi trebalo da o njoj ružno zborim, šalje mi neke izvrsne tapiserije. Zar to nije lepo od nje?“

Ukočila se na samo spominjanje kraljičinog imena. „Ništa njeno nije lepo. Bojim je se. Ako sazna gde sam...“

„...Možda ću morati da je uklonim iz igre ranije nego što sam smerao. Pod uslovom da prethodno sama sebe ne ukloni.“ Petir ju je zadirkivao osmejkom. „U igri prestola, čak i najslabije figure mogu imati svoju volju. Ponekad odbijaju da načine potez koji si im namenio. Dobro to zapamti, Alejna. To Sersei Lanister tek treba da nauči. A sada, zar te ne čekaju dužnosti?“

Zaista su je čekale. Prvo se postarala da vino bude skuvano, našla prikladan kotur starog belog sira i naredila kuvaru da ispeče dovoljno hleba za dvadesetoro, za slučaj da lordovi Objavnici dovedu više ljudi nego što se očekuje. *Kada jednom probaju naš hleb i so, postaće naši gosti i neće smeti da nam naude.* Freji su prekršili sve zakone gostoprimstva kada su ubili njenu gospu majku i njenog brata u Blizancima, ali nije mogla da poveruje da će lord plemenit poput Jona Rojsa pasti tako nisko.

Zatim, radna soba. Pod joj je prekrivao mirski sag, tako da nije morala da razbaca rogozinu. Alejna zamoli dvojicu slugu da sastave dugački sto i unesu osam teških stolica od hrastovine i kože. Za gozbu bi namestila jednu u čelo, jednu u dno i po tri sa svake strane, ali ovo neće biti gozba. Rekla je slugama da postave šest stolica na jednu stranu stola, a dve na drugu. Do sada su se lordovi Objavnici možda popeli čak do Snega. Za uspon je bio potreban čitav dan, čak i na mazgama. Peške je većini ljudi trebalo nekoliko dana.

Možda će lordovi razgovarati do kasno u noć. Trebaće im nove sveće. Pošto je Madi založila vatru, poslala ju je dole da nađe mirišljave voštane sveće koje je lord Vaksli dao ledi Lizi dok joj se udvarao. Onda je ponovo otišla u kuhinju, da proveri šta je s vinom i hlebom. Činilo se da je sve u redu, i preostalo je još vremena da se okupa, opere kosu i presvuče.

Zastala je pred jednom haljinom od purpurne svile i jednom od tamnoplavog somota kroz čije se ukrasne proreze videlo srebro, i koja bi snažno istakla boju njenih očiju, ali se na kraju prisetila da je Alejna ipak kopile, i da ne sme da se oblači raskošnije nego što joj dolikuje. Haljina za koju se odlučila bila je od jagnjeće vune, tamnosmeđa i jednostavno krojena, s lišćem i lozom izvezenim zlatnom niti oko prslučića, rukava i poruba. Bila je skromna i lepo joj je stajala, ali je jedva raskošnija od nečega što bi nosila neka služavka. Petir joj je dao i sve dragulje ledi Lize, pa je probala nekoliko ogrlica, ali su sve delovale previše razmetljivo. Na kraju je odabrala jednostavnu somotsku traku boje jesenjeg zlata. Kada Grečel donese Lizino srebrno ogledalo, učinilo se da boja savršeno pristaje uz Alejninu gustu tamnosmeđu kosu. *Lord Rojs me neće prepoznati,* pomisli ona. *Jedva i sama sebe prepoznajem.*

Osećajući se smelo skoro kao Petir Beliš, Alejna Kamena se na silu osmehnu i siđe da dočeka goste.

Gnezdo sokolovo beše jedini zamak u Sedam kraljevstava u kome se glavni ulaz nalazio ispod tamnica. Strmo kameno stepenište puzalo je uz obronak planine pored usputnih kula zvanih Kamen i Sneg, ali se završavalo kod Neba. Poslednjih šest stotina stopa uspona bile su potpuno okomite i gost je morao da sjaše s mazge i odluči. Mogao je da se preveze u klimavoj drvenoj korpi koja je podizala namirnice, ili da se uspentra okomitim tunelom uz pomoć useka za hvatanje u steni.

Lord Redfort i ledi Vejnvd, najstariji od lordova Objavnika, odlučili su da budu podignuti čekrkom, nakon čega je korpa spuštena još jednom za debelog lorda Belmora. Ostali lordovi su se popeli. Alejna ih je dočekala u Odaji polumeseca, pored razbuktale vatre, gde im je poželela dobrodošlicu u ime lorda Roberta i poslužila ih hlebom, sirom i kuvanim vinom u srebrnim peharima.

Petir joj je dao svitak s grbovima da ga prouči, tako da je znala njihove simbole, ako već nije znala njihova lica. Crveni zamak je, jasno, pripadao Redfortu; niskom čoveku uredne sive brade i blagih očiju. Ledi Anja je bila jedina žena među lordovima Objavnicima i na sebi je imala tamnozeleni ogrtač sa slomljenim točkom Vejnvida izrađenim od ahata. Šest srebrnih zvona na ljubičastom, to je bio Belmor, trbušast i pogrbljen. Brada mu je bila narandžasto i sedo čudo koje je nicalo s brojnih podvoljaka. Brada Simonda Templtona je, nasuprot tome, bila crna i šiljasta. Zbog nosa nalik na kljun i ledenoplavih očiju, vitez od Devet zvezda je podsećao na neku otmenu pticu grabljivicu. Na dubletu je imao devet crnih zvezda u dvema zlatnim unakrsnim prugama. Plašt od hermelina Mladog Lorda Hantera ju je zburnio, ali je onda primetila broš koji ga je držao, pet raširenih srebrnih strela. Alejni se činilo da je bliži pedesetoj nego četrdesetoj. Njegov otac je vladao u Strelčevom dvoru skoro šezdeset godina, ali je onda tako naglo umro da su neki šaputali kako je novom lordu ponestalo strpljenja da čeka na svoje nasledstvo. Hanterovi obrazi i nos behu rumeni kao jabuke, što je govorilo o izvesnoj sklonosti ka proizvodima od grožđa. Zapamtila je da mu napuni pehar čim ga on isprazni.

Najmlađi među gostima je na grudima imao tri gavrana, a svaki je u kandžama stezao krvavocrveno srce. Smeđa kosa mu je padala do ramena; jedan nestašan pramen mu se uvijao preko čela. *Ser Lin Korbrej,* pomisli Alejna, oprezno osmotrivši njegova surova usta i nemirne oči.

Poslednji su bili Rojsi, lord Nestor i bronzani Jon. Gospodar Kamena runa stajao je visok kao Pseto. Mada mu kosa beše seda a lice izborano, lord Jon je i dalje izgledao kao da bi većinu mlađih ljudi mogao svojim čvorovatim ručerdama slomiti poput grančice. To izbrazdano i ozbiljno lice

probudilo je sve Sansine uspomene na njegov boravak u Zimovrelu. Sećala ga se kako sedi za stolom i tiho razgovara s njenom majkom. Čula je njegov glas kako odjekuje između zidina kada se vratio iz lova s jelenom prebačenim preko sedla. Videla ga je u dvorištu, s mačem za vežbu u ruci, kako silovitim udarcima baca njenog oca na zemlju pa se okreće da savlada i ser Rodrika. *Prepoznaće me. Kako i ne bi?* Pomislila je da mu se baci pred noge i zamoli za njegovu zaštitu. *Nije se borio za Roba, zašto bi se onda borio za mene? Rat je gotov, a Zimovrel je pao.* „Lorde Rojse“, upita ona stidljivo, „želiš li čašu vina, da se zgreješ?“

Bronzani Jon je imao oči sive poput škrljca, napola skrivene ispod najčupavijih obrva koje je u životu videla. U njihovim uglovima se pojavio borice kada je pogleda. „Poznajem li te, dete?“

Alejni se učini da je progutala jezik, ali je lord Nestor izbavi. „Alejna je vanbračna kći lorda zaštitnika“, reče kratko svom rođaku.

„Maloprstićev prstić je bio nestašan“, reče Lin Korbrej uz opak osmeh. Belmor se nasmeja, a Alejna oseti kako joj rumenilo nadire u obraze.

„Koliko ti je godina, dete?“, upita ledi Vejnvd.

„Četr-četnaest, moja gospo.“ Na tren je zaboravila koliko godina Alejna treba da ima. „I nisam dete, već procvala devica.“

„Ali taj cvet još niko nije ubrao, nadajmo se.“ Mladom Lordu Hanteru je čupavi brk potpuno pokrивao usta.

„Možda nije“, reče Lin Korbrej kao da ona uopšte nije tu. „Ali mi se čini da će uskoro biti spreman za branje.“

„Zar se takve reči smatraju za učtivost u Srcedomu?“ Kosa Anje Vejnvd beše počela da sedi; uglovi očiju bili su joj prošarani mrežom borica, a podbradak mlitav, ali svako je morao osetiti otmenost koja je iz nje izbijala. „Devojka je mlada i lepo vaspitana, a već je preživela dovoljno užasa. Pazi na jezik, ser.“

„Moj jezik je moja briga“, odgovori Korbrej. „Neka gospa pazi na svoj. Prekori mi nikada nisu prijali, što ti može reći povelik broj mrtvaca.“

Ledi Vejnvd mu okrenu leđa. „Najbolje da nas odvedeš ocu, Alejna. Što pre s ovim završimo, tim bolje.“

„Lord zaštitnik vas čeka u svojoj radnoj sobi. Molim vas da pođete za mnom.“ Iz Odaje polumeseca popeli su se uz strmo mermerno stepenište koje je vodilo pored spremišta i tamnica i prolazilo ispod tri rupe za sipanje vrelog ulja, koje su se lordovi Objavnicu pravili da ne primećuju. „Ovamo, ako je po volji mojim gospodarima.“ Alejna ih povede duž niza stubova, pored desetak divnih tapiserija. Ser Lotor Brun je stajao ispred radne odaje. Otvorio im je vrata pa ušao za njima.

Petir je sedeo za dugačkim stolom s čašom vina, gledajući čist beli pergament. Digao je pogled kada lordovi Objavnicu udoše. „Moji gospodari, dobro došli. I ti, moja gospo. Uspon je zamoran, znam. Sedite, molim vas. Alejna, dušo, donesi još vina za naše plemenite goste.“

„Odmah, oče.“ Bilo joj je drago što vidi da su sveće već upaljene; odaja je mirisala na oraščić i druge skupe začine. Ona ode po vrč dok su se posetioci smeštali jedno pored drugog... svi sem Nestora Rojsa, koji je oklevao pre nego što je obišao sto i seo na praznu stolicu pored lorda Petira, i sem Lina Korbreja, koji je stao pored kamina. Sroliki rubin u jabuci njegovog mača crveno je blistao dok je on grejao ruke. Alejna ga vide kako se osmehuje ser Lotoru Brunu. *Ser Lin je veoma naočit za starijeg čoveka*, pomisli ona, *ali mi se ne dopada kako se osmehuje.*

„Čitao sam ovu vašu hvale vrednu Objavu“, počeo Petir. „Veličanstveno. Meštar koji ju je napisao ima dara za reči. Jedino žalim što i mene niste pozvali da je potpišem.“

To ih je zateklo. „Tebe?“, reče Belmor. „Da potpišeš?“

„Baratam perom jednako kao i drugi, a niko ne voli lorda Roberta više od mene. Što se tih lažnih prijatelja i zlih savetnika tiče, moramo da ih nađemo po svaku cenu. Moja gospodo, ja sam s vama, srcem i dušom. Pokažite mi gde da potpišem, preklinjem vas.“

Alejna ču Lina Korbreja kako se tiho smeje dok je sipala. Ostali su delovali zbunjeno sve dok Bronzani Jon Rojs ne zapucketa zglobovima i reče: „Nismo ovamo došli zbog tvog potpisa. Niti da bi smo se s tobom igrali, Maloprstiću.“

„Prava šteta. Ja tako volim dobro odigranu igru!“ Petir odloži pergament. „Kako hoćete. Da budemo otvoreni. Šta želite od mene, moji gospodari i moja gospo?“

„Od tebe ne želimo ništa.“ Simond Templton prostrela lorda zaštitnika svojim hladnim plavim pogledom. „Hoćemo da odeš.“

„Da odem?“ Petir odglumi iznenađenje. „Kuda to da odem?“

„Kruna te je postavila za gospodara Harendvora“, primeti Mladi Lord Hanter. „To bi trebalo da bude dovoljno svakom čoveku.“

„Rečnim zemljama treba gospodar“, reče Horton Redfort. „Brzorečje je opsednuto, Brekeni i Blekvudi su otvoreno zaratili, a razbojnici slobodno haraju na obe obale Trozupca, pljačkaju i ubijaju kako im je volja. Nepokopana tela leže po zemlji kuda god da pođeš.“

„Stvarno si se potrudio da to zvuči neodoljivo privlačno, lorde Redforte“, odgovori Petir, „ali igrom slučaja, ovde imam neodložne dužnosti. A treba

misлити i o lordu Robertu. Zar želite da odvedem bolešljivo dete usred takvog krvoprolića?“

„Lord će ostati u Dolu“, reče Jon Rojs. „Nameravam da dečaka povedem sa sobom u Kamen runa i podignem ga da bude vitez kakvim bi se Džon Erin ponosio.“

„Zašto Kamen runa?“, razmišljao je Petir naglas. „Zašto ne u Gvozdhenrast ili Crvenu kulu? Zašto ne u Strelčev dvor?“

„Sva ta mesta su jednako dobra“, kaza lord Belmor, „a lord će ih s vremenom sve posetiti.“

„Stvarno?“ Petirov glas je zvučao pomalo sumnjičavo.

Ledi Vejnvd uzdahnu. „Lorde Petire, ako misliš da nas zavadiš, bolje ne gubi vreme. Ovde govorimo jednim glasom. Kamen runa nam svima odgovara. Lord Jon je sam podigao tri dobra sina i nema boljeg čoveka da odgaji našeg mladog lorda. Meštar Heliveg je mnogo stariji i iskusniji od tvog meštra Kolmona, i prikladniji da leči slabosti lorda Roberta. U Kamenu runa dečak će se naučiti ratnim veštinama od Snažnog Sema Kamenog. Od njega boljeg kastelana nema. Obrednik Lukos će ga podučavati duhovnim pitanjima. U Kamenu runa će takođe naći i vršnjake, bolje društvo od starica i najamnika koji ga trenutno okružuju.“

Petir Beliš pogladi bradicu. „Lordu treba društvo, slažem se. Alejna, međutim, nikako nije starica. Lord Robert iskreno voli moju kćer, to će vam i sam rado reći. Uzgred, zamolio sam lorda Graftona i lorda Linderlija da mi pošalju po jednog sina za štice. Obojica imaju sinove koji su Robertovi vršnjaci.“

Lin Korbrej se nasmeja. „Dva šteneta dve pudlice.“

„Robert uz sebe treba da ima i nekog starijeg momka. Recimo nekog štitošu koji obećava. Nekoga kome će se diviti i koga će pokušavati da oponaša.“ Petir se okrenu leđima. „Ti imaš takvog momka u Gvozdhenrastu, moja gospo. Možda ćeš se složiti da mi pošalješ Harolda Hardinga.“

Anji Vejnvd to kao da je bilo smešno. „Lorde Petire, nadam se da u životu neću sresti drskijeg lopova od tebe.“

„Ne želim da ukradem momka“, reče Petir, „ali on i lord Robert treba da budu prijatelji.“

Bronzani Jon Rojs se nagnu napred. „Prikladno je i ispravno da se lord Robert prijatelji s mladim Harijem, i tako će i biti... u Kamenu runa, pod mojim starateljstvom, kao moj štice i štitoša.“

„Daj nam dečaka“, reče lord Belmor, „i možeš slobodno otići iz Dola u svoje pravo sedište u Harendvoru.“

Petir mu uputi blago prekoran pogled. „Nagoveštavaš li to da će me u suprotnom zadesiti neko zlo, moj gospodaru? Nije mi jasno zašto bi bilo tako. Činilo mi se da moja pokojna supruga smatra kako je ovo moje pravo sedište.“

„Lorde Beliše“, reče ledi Vejnvd, „Liza Tuli je bila udovica Džona Erina i majka njegovog deteta, i vladala je ovde kao njegova namesnica. Ti... budimo iskreni, ti nisi Erin, a lord Robert nije tvoja krv. Po kom to pravu zamišljaš da nam budeš vladar?“

„Liza me je imenovala za lorda zaštitnika, koliko se sećam.“

Mladi Lord Hanter reče: „Liza Tuli nikada nije istinski bila iz Dola, niti je imala prava da odlučuje o našoj sudbini.“

„A lord Robert?“, upita Petir. „Tvrđi li moj gospodar da ledi Liza nije imala prava da odlučuje ni o sudbini svog sina?“

Nestor Rojs je sve vreme ćutao, ali sada glasno progovori. „Nekada sam se nadao da ću se sam venčati s ledi Lizom. Isto kao i otac lorda Hantera i sin ledi Anje. Korbrej se skoro pola godine nije odvajao od nje. Da je odabrala jednoga od nas, niko mu ovde ne bi osporavao pravo da bude lord zaštitnik. Jednostavno, odabrala je lorda Maloprstića, i njemu poverila svog sina.“

„On je bio i sin Džona Erina, rođače“, reče Bronzani Jon mršteći se na Nestora. „Mesto mu je u Dolu.“

Petir je glumio zbunjenost. „Gnezdo sokolovo je jednako deo Dola kao i Kamen runa. Osim ako ga neko nije premestio?“

„Glupiraj se koliko ti je volja, Maloprstiću“, razbesne se lord Belmor. „Dečak polazi s nama.“

„Žao mi je što ću te razočarati, lorde Belmore, ali moj pastarak ostaje ovde sa mnom. Slabog je zdravlja, što svi dobro znate. Putovanje bi bilo previše naporno za njega. Kao njegov očuh i lord zaštitnik, ne mogu da ga odobrim.“

Simond Templton se nakašlja pa reče: „Svako od nas ima hiljadu ljudi u podnožju planine, Maloprstiću.“

„Baš divno mesto za njih.“

„Bude li ustrebalo, možemo da ih pozovemo još mnogo više.“

„Pretiš li mi to ratom, ser?“ Petir nije zvučao ni najmanje uplašeno.

Bronzani Jon reče: „Dobićemo lorda Roberta.“

Na tren se učinilo da su zašli u slepu ulicu, ali se onda Lin Korbrej okrenu od vatre. „Muka mi je od tolike priče. Maloprstić će vam pričom i gaće skinuti ako ga dovoljno dugo slušate. Takve kao što je on, pameti je moguće naučiti samo čelikom.“ On isuka svoj dugački mač.

Petir raširi ruke. „Ja ne nosim mač, ser.“